

РОЗДІЛ 1

Мене ось-ось зґвалтують, а потім, напевно, уб'ють. За кілька днів на екранах телевізорів покажуть спотворене тіло — чергову безіменну жертву, знайдену в Одесі.

Місто ще не прокинулося після важкої ночі: хмари плывуть низько над землею, надворі темно, навіть не сіріє. Увесь парк Перемоги вкритий ранковим серпанком. Деревя над головою вже починають жовтіти, шелестять, наче попереджають про небезпеку, ніби кричать на все горло: «Біжи!».

Я рвуся вперед, тікаю щосили, ледь торкаючись землі, мов загнана дика тварина, яку от-от застрелять мисливці. Кожен крок дається важко: ніби ноги не мої, наче це сон. Серце б'ється так сильно, що зараз вискочить із грудей, а кожен поштовх віддається у скронях. Повітря катастрофічно бракує.

Я намагаюся не озиратися, щоб не витратити дорогоцінного часу. Незнайомець переслідує мене від самого входу у парк. Спочатку цей чоловік тримав дистанцію, але я чула його кроки. Він ішов упевнено, цілеспрямовано — за мною. За своєю жертвою. Його важкі кроки то затихали, коли я зупинялася, то знову лунали, щойно я рушала. Саме тоді я зрозуміла: це не випадковість — він обрав мене. І я чимдуж побігла, але він рвонув слідом.

Колись я любила ранкові пробіжки — це був мій ритуал: трохи руху, свіже повітря і рідна Одеса, що прокидається. Але сьогодні я не біжу для себе — я біжу, щоб не бути зґвалтованою чи вбитою, або і те й інше разом.

Я знаю: це справжня небезпека, не вигадка і не параноя. Коли наважуюся озирнутися, бачу його. Чоловік у чорному спортивному костюмі з низько натягнутим каптуром, що приховує обличчя, біжить за мною. І найстрашніше те, що він майже наздогнав. Незнайомець просто позаду, метрів за десять. Я не бачу його обличчя, не можу розгледіти рис, але він значно вищий за мене — принаймні так здається.

Раптом я перечіплююся за щось ногою і ледь не падаю, та встигаю втримати рівновагу. Думки про те, що було б, якби я впала, накочуються одна за одною і тільки сильніше лякають. Прискорююся, хоча ноги ніби не слухаються — наче їх щось тягне до землі: вони плутаються, підкошуються, і я майже не контролюю власне тіло.

Я вирішую звернути з головної алеї в куці, а тоді повернути ліворуч. Тут є вузька, майже невидима стежка, протоптана тими, хто хотів скоротити шлях або сховатися від зайвих очей і вух. І хоча зараз ця стежка здається пасткою, іншого виходу немає: або я зіб'ю його зі сліду й утечу, або тут зустріну свою смерть.

— Алісо! — кричить він.

Це він? Якого хріна? Звідки він знає моє ім'я?

Страх стає майже відчутним фізично. Думки плутаються, і я автоматично озираюся — і це моя помилка.

Нога чіпляється за камінь, що виступає із ґрунту, — і я лечу вперед. Земля стрімко наближається. Я нічого не контролюю. Єдине, що встигаю, — виставити руки, але вже занадто пізно.

Падаю. Усе відбувається миттєво. Біль прошиває тіло тонкими голками. Коліна вдаряються в землю, лосини рвуться, а пісок, пил і дрібне каміння впиваються в шкіру. Правою долонею вдаряюся об щось тверде й гостре — різкий біль пронизує руку. Кидаю туди погляд і бачу: рука напоролася на

кам'яний виступ. Гаряча, густа кров стікає по пальцях. Суха стерня дряпає ліву руку. Я глухо стогну. Хочеться кричати від розпачу, але не можна — це видасть мене.

— Вставай, бляха, якщо хочеш жити, — шепочу сама собі.

Стискаю зуби, змушую себе зрушити з місця й повільно, зусиллям, випрямляюся. Ліва нога підгинається під вагою тіла, але я втримуюся — балансую на межі падіння, хапаючись за крихти рівноваги, що ще залишилися.

Різко озираюся через плече — порожньо. Та легше не стає. Навпаки, з'являється відчуття, що він грається зі мною, як кіт з мишею, перед тим як придушити й з'їсти.

По скронях котяться липкі краплі поту. Я не бачу переслідувача, але це нічого не змінює: страх оселився всередині, і того, що сталося, достатньо, щоб налякати мене до чортиків.

Вдихаю холодне повітря — воно ріже горло, але водночас додає сил. Перемагаю біль, що досі відлунює в усьому тілі, і знову біжу. Відчайдушно розганяюся на ослаблених ногах, бо знаю: лише озеро в центрі дендропарку може дати мені шанс на порятунок. Там уже мають бути люди — ті, хто, як і я, вийшов на пробіжку.

Рука пульсує болем, кров стікає по пальцях і капає на землю — я відчуваю липке тепло на шкірі. Навіть не намагаюся подивитися, наскільки глибока рана, бо зараз не до цього.

Ранкова темрява все ще тримається, хоча сонце має зійти зовсім скоро. Сьогодні 22 вересня — я знаю, що світанок в Одесі приблизно о 06:45. Учора ввечері я гуглила погоду й бачила час сходу сонця.

Біжу далі. Попереду вже видно озеро — зовсім близько. Воно обрамлене вигнутими поручнями та підсвічене яскравими вогнями ліхтарів, що відбиваються у воді. Озеро нереально тихе, ніби під його гладдю заховані всі крики міста.

За кілька хвилин вибігаю на центральну алею, викладену сірою тротуарною плиткою, що тягнеться вздовж штучної водойми. Усе навколо таке рідне та знайоме до болю, але воно й не дивно, адже я була тут сотні разів та знаю кожен закуток.

— Де люди? Хоч хтось... Будь ласка... Хоча б один перехожий. Він не нападе при свідках, — бурмочу собі під ніс, дивуючись відсутності бігунів.

Я чухраю алеєю на освітлену ділянку, тіло починає тремтіти від виснаження. Біг поступово переходить у якесь хитке човгання, ноги підкошуються — я шкандибаю, майже йду зигзагами, мов п'яна. Сили стрімко зникають, залишаючи після себе тільки суцільне виснаження.

Озираюся, не відводячи погляду від темряви з якої я ви-йшла, — перевіряю, чи він не йде слідом. І саме в цю мить, коли погляд спрямований назад, я роблю крок — і вриваюся просто в когось. Ні, не в когось. У нього.

Він уже тут.

Він спіймав мене.

РОЗДІЛ 2

— Відпусти, амбале! Допоможіть! Хто-небудь, рятуйте! — кричу з останніх сил. Голос зривається, стає гортанним, над-ривним, майже приреченим.

Шиплю, мов налякана дика кішка, й інстинктивно починаю пручатися: б'ю його кулаками в груди, дряпаюся, намагаюся вирватися, навіть забуваю про поранену руку. Пробую від-штовхнути його, відкинути бодай трохи, але незнайомиць надто сильний — стоїть нерухомо, мов пам'ятник дяку біля Потьомкінських сходів.

Раптом невідомий з легкістю відсуває мене та прибирає руки з моїх плечей. Робить крок назад, наче щось переосмислює або просто намагається триматися від мене якомога далі.

Цікавий.

Не розумію, що відбувається: стою в ступорі, намагаючись усвідомити, що сталося, але думки не складаються до купи. Вони так перемішалися, ніби опинилися на Старокінному ринку, де поруч із радянськими годинниками лежать китайські ліхтарики й порцеляна XIX століття.

Підіймаю очі на чоловіка й розглядаю його: високий, на голову точно вищий за мене, а може, й більше. Його широчезні плечі повністю закривають ранкове сонце, що щойно почало здійматися над Аркадією.

Не знаю, що це — пастка чи раптовий прояв милості, але не дозволяю собі розслабитися: хто його знає, що він за

шизик. До того ж незнайомець одягнений у той самий чорний спортивний костюм, у якому був переслідувач.

Занадто схожий на того, хто біг за мною.

Усе моє тіло напружене до межі, мов тугу натягнута струна. М'язи горять після бігу, руки болять після боротьби. Пульс шалений: здається, ще трохи — і я знепритомнію просто тут.

Згинаю ноги в колінах, готова будь-якої миті рвонути навтьоки.

Та раптом він звертається до мене:

— Тихо, тихо, заспокойтеся. Я не зроблю вам нічого поганого, — оксамитовий голос незнайомця звучить заспокійливо, наче він намагається знайти підхід до дикого звіра.

Чоловік підіймає руки долонями вгору, ніби хоче показати, що беззбройний.

Я пильно стежу за кожним його рухом, бо щось усередині кричить: варто лише на мить відвести погляд — і він зробить щось різке, щось, про що гірко пошкодую.

— Не хотів вас лякати, але ви самі налетіли на мене, — каже він і не відводить погляду.

Темно-зелені очі ковзають по мені, пильно розглядаючи з ніг до голови. Здається, чоловік підмічає все: пошматовані лосини, збиті коліна, закривавлену руку, бруд на худі, скуповлене волосся, у якому заплуталася суха трава. І, звісно, мій наляканий погляд.

— Господи! Ви поранені. Може, вам потрібна допомога? У мене тут авто поруч. Якщо вам треба до лікарні, я можу вас відвезти.

Ця пропозиція насторожує мене ще більше: як багато існує людей, готових допомогти дівчині, яку бачать уперше? Скоріше за все, він хоче заманити мене в авто.

— Не потрібно! — кажу задихано. — Хто ви такий? Больний, чи як? Чому переслідували мене? Звідки знаєте, як мене звати?

Я пильно дивлюся на нього, але й досі готова дременути будь-якої миті.

Чоловік завмирає на секунду, потім його брови піднімаються, наче від здивування, і він робить крок назад, ніби я дала йому ляпаса.

— Артем Косач, — упевнено каже він. — Чому ви взагалі вирішили, що я вас переслідую? Наскільки я пам'ятаю, це ви першою налетіли на мене, ще й накинулися з кулаками, — інтонація змінюється, голос стає напористим, навіть обуреним.

Цей Косач дивується, грає у святошу. Це чітко читається на його незадоволеному обличчі.

Мене бісить, що він намагається відкараскатися і зробити з мене цапа-відбувайла.

— Налетіла? Накинулася? — голос нервовий, ледь не зривається на писк.

Навколо вже з'являються люди: хтось біжить, хтось іде, і від цього стає спокійніше — я вже не сама із незнайомцем.

— А хіба ні? Ви взагалі нормальна? — знову наступає.

— Можливо, не треба було бігти за мною?! Ще раз питаю: звідки вам знайоме моє ім'я?

— Дівчино, я біг, але точно не за вами. Чого ви причепилися зі своїм ім'ям? Я вас не знаю, та й узагалі вперше ба...

— Та невже? — перебиваю. — Щоб ви так жили, — бурмочу собі під ніс, озвучуючи власні думки.

Чоловік зводить очі до неба, ніби просить терпіння, і важко видихає.

— Добре. Я вже втомився вам щось пояснювати, — хитає головою. — Якщо думаєте, що я вас переслідував, можу показати в телефоні свій маршрут. Застосунки: Strava, Runkeeper — обирайте. Я біг вам назустріч, ви врізалися в мене. І взагалі це громадське місце, якщо ви раптом забули.